Enigma unui destin care se repetă în altă versiune

On Iunie 24, 2019

Învață să privești lucrurile timpului prezent îmbrățișând cu o privire mai senină și mai pregătită vederea largă pe care o deschide ochiului o anumită depărtare.

Imaginea trandafirului din prim-planul caracterizării unui personaj controversat a luat naștere dintr-o nevoie artistică. Era o încercare de a sfida realitatea suprapusă simbolurilor cotidianului, încât scurta istorie a vieții mele a început să devină expresia compoziției unei opere a cărei ecuație spectaculoasă s-ar fi putut rezuma la formarea unui ideal estetic, precum „mimesis-ul", imitarea naturii.

Nevoia cea mai profundă de a face artă prilejuiește slujirea unui model de trăinicie demn de urmat. Era o dorință puternică pe care o aveam de foarte mult timp, o cale măreață de cultivare a unui limbaj cult, plin de imagini și culoare, un fel de next level în rapoartele dinamice între autor și receptor, pe care elementele relevante estetic *in un dipinto soprattutto enigmatico* erau puse la dispoziția timpului, în veșnicie.

În raport cu natura, personajul pe care mi l-am închipuit prin sentimentul de uimire, ca în fața unui tablou expus într-o expoziție internațională de artă, părea să-și tragă seva din secretele unui pământ bine afânat, dintr-un amestec de realitate și iluzie, de trecător și veșnic.

Experiența de a îndura o alteritate face parte din lumea magică a trandafirului, tot așa cum oglinda născocită de scriitorul Almeida Faria îi oferă regelui portugaliei, Dom Sebastiao, un portret opus celui deja închipuit de istorici, dar legat de un destin care se repetă. Cât despre mine, ori de câte ori mă aflu în prezența trandafirului, creație a naturii care împinge inițiativa artistică până la ideea formulării unei expresii a perfecțiunii spiritului, mă simt parcă prins în lumea visului unui personaj din Borges alcătuit din două imagini întoarse ale aceleiași istorii, între Martin Fierro și Tadeo Isidoro Cruz.

Leadership: Creația care te ridică deasupra sinelui posedă un fir narativ și o identitate care se descoperă pe măsură ce sunt asimilate sursele de inspirație ale unui autor care își dezvăluie tot mereu un alt chip?

Când încerci să pictezi un tablou din cuvinte răsfirate, prin comparații și metafore care trimit spre alte lumi și alte realități, se întâmplă adesea să recunoști în tine mărturiile unei influențe enigmatice din alte timpuri, ca și când într-o altă viață ai fost altcineva, mai vrednic de amintit. Așa se face că, pentru a înțelege natura trandafirului, trebuie pornit de la psihologia altor personaje și altor autori, cum este Daniel Quinn și continuat cu Eul profund al autorului său, Paul Auster, care își punea problema trăirii prin asemănare, prin contiguitate spațio-temporală:

"Căci orice se vede sau se spune, până și lucrul cel mai vag, cel mai trivial, poate avea legătură cu desfășurarea unei povești în care ești acaparat de măreția unor fapte, decoruri și trăiri care au splendoarea unor pagini din 1001 de nopți, dar organizate într-un tipar cunoscut cititorilor de romane polițiste."

Bine, dar de ce este important să-ți dezvălui alt chip într-un alt personaj, dacă este la mijloc aceeași gândire și aceeași ființă? Probabil din același motiv pentru care trandafirii înfloresc de mai multe ori în aceeași vară, își schimbă nuanțele, adesea își pierd bobocii, dar nu-și pierd nicidecum calitățile, frumusețea și supremația între celelalte flori, și nu-și estompează manifestarea de voință, de a se perpetua prin adaptare.

Prin urmare, proba de creație pe care v-o propun de această dată constă în reproducerea unui personaj care să corespundă fidel referinței pusă la dispoziție de o realitate care pătrunde în sufletul cititorilor asemenea unei comparații între ceea ce vezi la altcineva sau altceva, și ceea ce aștepți de la tine să obții printr-o trăire revelatoare care îți va face cunoștință cu un nou Tu.

Creația care te ridică deasupra sinelui seamănă cu oportunitatea de te regăsi într-o descriere literară în momentul în care te complaci într-o serie de ipostaze diferite, din care numai una singură este folosită ca prilej de a reflecta tot ceea ce stă în natura personalității tale.

Așadar, trandafirul constituie obiectul unor rememorări cu iz de epopee personală care a luat naștere dintr-o mică doză de naivitate de a visa cu ochii deschiși lumea trăită și povestită de un personaj care se confundă cu autorul lui. Amintirile trăite într-o altă realitate, alt loc și alt timp, posibilitatea întoarcerii la o versiune anterioară de existență, constituie un salvator refugiu în fața pericolului de a te pierde în propria-ți imagine atunci când te-ai decis să te alături unei experiențe de transformare induse de o stare emoțională sau de o atitudine subiectivă.

Dacă aș încadra într-un tablou general semnificația trandafirului, ajutându-mă de acea înclinație a pictorului de a scoate în evidență personajul portretizat prin proiectarea lui într-un fond monocrom uniform, probabil aș reuși să reliefez conturul unuia care trăiește simultan o identitate dublă: una care se dorește separată și unică în raport cu celelalte, și una care se țese prin redescoperirea misterelor unui labirint din „palatele cuvântului".

Nu este momentul să vă trec spiritul și gândirea prin strădania tratării simbolice a motivelor de a face din trandafir personajul cheie al vieții mele, ca semn particular al demersului de construire a unei realități imaginare. Ceea ce vreau să vă transmit, conducând la plasticitatea ideii de interactivitate în creația artistică, este că singura modalitate de a ilustra imaginea unei identități imuabile este de a te regăsi într-o realitate care rareori te lasă să pierzi din memorie unde ești și cine ești, într-o descriere demnă de o epopee a spiritului unui scriitor care nu oprește firul narativ și nu intră în conflict cu acesta.

Sinele unui scriitor, descris prin simbolul trandafirului, trebuie privit ca o poveste a cărei autenticitate poate fi dovedită de mai mulți protagoniști, fiecare din ei angajându-se să își scrie partea sa de experiență la o odisee a spiritului și a înțelepciunii întru căutarea și aflarea propriului temei în lume.

Iată, în acest context, rolul trandafirului: de a evidenția existența unui artist care știe să exprime excepțional o stare de spirit creativă și sugestivă, și o face singular, în maniera în care Daniel Quinn își rezerva dreptul de a-și ascunde condiția asumată de scriitor excepțional sub înfățișarea unui personaj misterios care sare de la un rol la altul, în alte timpuri, alte glasuri și alte ecouri. El își mărturisea la un moment dat gândurile confuze:

"Desigur, că de foarte multă vreme încetasem să mă gândesc la mine ca la o ființă reală. Dacă încă mai trăiesc pe lume o fac doar de la o anumită distanță, prin intermediului unei persoane imaginare. Însăși natura cărților mele impune acest lucru."

Deși Quinn își permisese să dispară, să se retragă între hotarele unei vieți stranii și ermetice, personajul său (Max Work) continua să trăiască în lumea celorlalți, și cu cât Quinn părea să se dizolve, cu atât mai persistentă devenea prezența lui Work în acea lume.

Trandafirul, privit din perspectiva unui secret bine ascuns, adaugă în jocul cuvintelor mele înțelesul de te pune în locul cuiva care trăiește prin sine însăși, prin spirit, prin imagine și

simbol, o existență aflată mereu într-un *ciclo continuo* , alcătuită din două imagini întoarse ale aceleiași realități.

Este simbolul unei părți din sufletul meu care ajunge întotdeauna la cineva care îmi seamănă, dar poate fi și simbolul mai multor indivizi care se manifestă ca unul singur, asemenea unui Don Quijote căruia i-au fost destinate primejdiile și faptele mari ca să reînvie pe cavalerii "Mesei Rotunde".

Leadershipul trebuie recunoscut prin capacitatea omului de a se perpetua prin multiplicare, pe sine însuși, la fel cum dintr-o singură tulpină înaltă de trandafir înfloresc mereu alți boboci, fiecare cu eleganța și nuanțele lui.

Dar nu oricum trebuie concepută această multiplicare, ci sub forma unui model original de existență și creștere, secondat de principii de neclintit, de ordin spiritual. Acest model trebuie totodată să fie înzestrat cu o serie de caracteristici menite să-l facă să-și perpetueze imaginea conform căreia tot ceea ce este trainic se axează pe temeiul unei memorii capabile să actualizeze permanent momentele semnificative ale omului în timp.

Enigma unui destin care se repetă în altă versiune surprinde aria de manifestare a alterității care cultivă ideea împlinirii individului în relația sa responsabilă cu altcineva, la fel de pasionat de artă, dar din alte timpuri și alte locuri. Adevărata enigmă a durabilității și valorii omului se poate elucida numai privind înapoi în trecut, spre experiențele și rezultatele artiștilor care și-au așternut percepțiile subiective asupra evenimentelor importante din viața lor.

Nu în ultimul rând, cred că trandafirului meu i se cuvine afirmația lui Alexandru Vlahuță cu privire la pictorul Nicolae Grigorescu:

"Ce-a fost pentru cealaltă lume, ce noutăți a spus el artei universale și cum le-a spus, și întrucât le-a spus în chip deosebit de ceilalți – aceasta se va lămuri deplin de către cei care, uitându-se îndărăt, la lucrurile timpului nostru, vor putea îmbrățișa cu o privire mai senină, în orice caz mai pregătită, vederea largă pe care o deschide ochiului o anumită depărtare."

Source: https://neculaifantanaru.com/enigma-unui-destin-care-se-repeta-in-alta-versiune.html